

De gebroken Vlammen

De gebroken Vlammen

Boek 5: de meiden van Marble

A.B. Kramer

Schrijver: A.B. Kramer
Coverontwerp: A.B. Kramer
ISBN: 9789465380858
© A.B. Kramer
2025

Inhoudsopgave

Proloog	Marshall
Hoofdstuk 1	Eden
Hoofdstuk 2	Eden
Hoofdstuk 3	Marshall
Hoofdstuk 4	Marshall
Hoofdstuk 5	Eden
Hoofdstuk 6	Eden
Hoofdstuk 7	Marshall
Hoofdstuk 8	Marshall
Hoofdstuk 9	Eden
Hoofdstuk 10	Marshall
Hoofdstuk 11	Eden
Hoofdstuk 12	Samen
Hoofdstuk 13	Eden
Hoofdstuk 14	Marshall
Hoofdstuk 15	Eden
Hoofdstuk 16	Marshall
Hoofdstuk 17	Marshall
Hoofdstuk 18	Marshall
Hoofdstuk 19	Eden
Hoofdstuk 20	Marshall
Hoofdstuk 21	Marshall
Hoofdstuk 22	Reuben
Hoofdstuk 23	Marshall
Hoofdstuk 24	Eden
Hoofdstuk 25	Marshall
Hoofdstuk 26	Eden
Hoofdstuk 27	Marshall
Hoofdstuk 28	Samen
Hoofdstuk 29	Marshall
Hoofdstuk 30	Reuben
Hoofdstuk 31	Eden
Hoofdstuk 32	Samen
Hoofdstuk 33	Eden
Hoofdstuk 34	Marshall
Hoofdstuk 35	Marshall
Hoofdstuk 36	Eden
Hoofdstuk 37	Marshall

Hoofdstuk 38	Eden
Hoofdstuk 39	Reuben
Hoofdstuk 40	Eden
Hoofdstuk 41	Marshall
Hoofdstuk 42	Marshall
Hoofdstuk 43	Eden
Hoofdstuk 44	Marshall
Hoofdstuk 45	Marshall
Hoofdstuk 46	Eden
Hoofdstuk 47	Eden
Hoofdstuk 48	Marshall
Hoofdstuk 49	Marshall
Hoofdstuk 50	Eden
Hoofdstuk 51	Marshall

Epiloog	Marshall
Extra Epiloog	Marshall
Gekaapte Epiloog	Hunter

Een bericht van Eden en Marshall
Muzikale Lijst

Nawoord
Werk in uitvoering

Teaser Boek 6: Mia Tananka

Het gebroken ijs.

Proloog – Marshall

Dertien jaar geleden

De doedelzakken begonnen. Laag. Zwaar.

Het soort geluid dat zich niet aan de regels van afstand houdt — het kruipt onder je huid, vult de ruimtes tussen je ribben, zoekt precies de plekken waar je adem blijft haken. Het trok door me heen nog vóór ik iets anders zag. Nog vóór de glanzende helmen in strakke rijen. Nog vóór de perfect gepoetste laarzen die rondom de kisten stonden als wachters die zich niet mochten verroeren. Er hing rook in de lucht.

Niet echt. Maar wel in mijn hoofd — een geur van verbrand rubber, natte as, de doffe hitte die een eigen geheugen heeft zodra je hem één keer hebt ingeademd. Op het open veld rook ik hem opnieuw. Alsof het vuur me gevolgd was, koppig als een schaduw die weigert los te laten.

Ik stond kaarsrecht.

Mijn enige zwarte pak trok strak om mijn schouders, alsof het me kleiner probeerde te maken dan ik was. Twintig jaar oud. Net geen jongen meer, maar nog lang geen man. Iemand tussen twee levens in, zonder idee welk ervan nog op mij wachtte.

De zon scheen fel, maar de wind was bijtend koud.

De grond was zacht en drassig; bij elke ademhaling zonk ik een fractie weg. Alsof zelfs de aarde onder mijn voeten niet wist hoe ze zich moest gedragen op een dag als deze. Mijn moeder hield zich aan mijn arm vast alsof ik de laatste steunbalk in een brandend huis was. Haar vingers groeven zich in de wol van mijn mouw. Ze trilde, maar ze huilde niet.

Alleen haar adem — schokkerig, onregelmatig — vulde de stiltes tussen de tonen van de doedelzak. Toen noemden ze zijn naam.

Kapitein Wesley Wolfe.

Zevenentwintig jaar in dienst. Gestorven als held.

Dat woord bleef hangen. Als een steen die je niet kan doorslikken. De stemmen van de officieren vermengden zich met het geritsel van de vlaggen. Iemand snikte achter ons — een vrouw, misschien een kind. Ik draaide me niet om. Als ik één beweging maakte, zouden er meer volgen. En ik moest blijven staan. Stilstaan was de enige vorm van controle die ik nog had.

Ze vertelden niet dat hij levend verbrandde terwijl hij een rekrut probeerde te redden — een jongen van negentien die het uiteindelijk niet haalde. Ze vertelden niet dat ik hem die ochtend had gevraagd om die dienst over te slaan.

Dat ik hem nog had gezien aan de keukentafel: helm poetsend, laarzen strikkend, glimlachend toen ik zei dat ik wilde stoppen met school om me in te schrijven.

“Later,” had hij gezegd. “Je hebt nog tijd om te leven, Marsh.” Hij gaf mijn moeder een kus. Tikte kort tegen mijn schouder alsof dat genoeg was om mijn recht te houden. En liep de deur uit. De voordeur viel dicht met een dof geluid dat in mijn geheugen harder bleef hangen dan de sirenes die later kwamen.

Ik zei niet dat ik van hem hield. Ik dacht dat ik morgen de tijd nog had. Ze noemden het een *heldenkroon*.

Voor mij voelde het als een ketting — zwaar, strak, onverplaatsbaar.

Ik knipperde niet toen taps klonk. Ik ademde niet toen mijn moeder de gevouwen vlag ontving. Haar vingers volgden de randen, de sterren, alsof ze hoopte dat zijn gezicht ergens in de stof verborgen lag. Toen riepen ze mijn naam. Ik liep naar voren zonder precies te weten hoe. Mijn benen droegen me alsof ze het van iemand anders waren. Zijn helm lag op de eiken kist — glanzend in het zonlicht, maar van dichtbij niets dan littekens.

Gesmolten randen. Een vervormd vizier. Metalen dat kromgetrokken was alsof het had geprobeerd te ontsnappen. En ik rook iets. Niet rook. Niet benzine. Iets ijzers, scherp. Een herinnering die zichzelf opnieuw uitvond.

Misschien verbeelding. Misschien realiteit. Misschien brandde het nog steeds in mij.

Mijn knieën gaven bijna mee. Bijna. Maar iemand moest blijven staan. Als ik dat niet was, wie dan? De doedelzakken stierven weg. De wind bleef over. Hij trok aan mijn revers, streek door mijn haar, alsof hij testte hoeveel er nog overeind bleef. Alsof iemand keek, wachtend tot ik brak. Ik brak niet.

Niet daar. Niet waar de wereld kon zien.

Later zouden mensen me roekeloos noemen. Moedig. De man die zonder aarzelen een brand inloopt. De man die geen angst kent. Ze vergissen zich. Ik ken angst beter dan wie dan ook. Ik draag hem. Hij loopt naast me, hand in hand, elke keer dat er een sirene klinkt. Elke keer dat ik een helm oppak, zie ik de zijne. Elke keer dat ik rook ruik, verkrampt mijn hart — niet van gevaar, maar van herinnering.

Wat niemand weet, is dat ik in mijn hoofd nog altijd naar dat ene gebouw ren. Steeds weer. In de hoop dat ik hem dit keer wél vind. Dat ik sterker ben. Sneller. Minder bang. Dat het vuur mij niet verteert voordat ik hem bereik.

Maar dat zeg je niet. Je zegt niets. Je leert zwijgen alsof het een taal is die je erft met de badge op je mouw. Je zet koffie met trillende handen om vier uur 's ochtends en noemt het vermoeidheid. Je trekt je laarzen aan. Je loopt de kazerne binnen, maakt een grap over de hitte. Je begroet de jongens alsof het niets kost. En als de bel gaat, ren je.

Altijd. Zonder te denken. Omdat stilstaan erger is. Ze zeggen dat vuur zuivert. Dat het brandt wat oud is en ruimte maakt voor nieuw. Maar vuur vergeet niets. Het bewaart wat het verteert.

Ik herinner me die dag tot op het geluid van mijn moeders adem. De krakende grond onder mijn schoenen. De zon die te fel was. De vlag die te zwaar woog. De helm in mijn handen. De geur die nergens thuishoorde. De stilte na taps. En het moment waarop ik beseftte dat er niets meer was om te

redden — behalve wat hij mij had geleerd. Hij zei ooit:
*“We lopen het vuur in, niet om te sterven, maar om iemand anders
te laten leven.”*

Ik dacht dat ik het begreep. Maar pas toen hij weg was, drong het
echt tot me door. Dertien jaar later draag ik dezelfde naam op mijn
borst, dezelfde badge op mijn mouw.
Mensen kloppen me op de schouder, noemen me “zijn zoon” met
een trots die ik niet altijd kan dragen.

Ik glimlach. Ik zeg bedankt. En diep vanbinnen hoor ik opnieuw de
doedelzakken. Laag. Zwaar. Het geluid trekt door me heen voordat
ik iets anders voel. Nog altijd. Na al die jaren.

Je zegt niets. Je strikt je laarzen. En loopt het vuur in.

Hoofdstuk 1 – Eden

Ik scrolde gedachteloos door mijn telefoon. Niet echt op zoek naar liefde — eerder naar een soort ruis die hard genoeg was om de stilte in mijn hoofd te dempen. Iets luchtigs. Iets zinloos. Iets dat me even liet vergeten dat mijn beste vriendin me allang niet meer belde en dat ik eigenlijk niemand had aan wie ik dit soort avonden kon toevertrouwen.

Mijn duim gleed over het scherm, doelloos, mechanisch, alsof beweging op zich troost was.

De gin-tonic voor me was lauw en veel te duur. De bar rook naar Citrus, oud hout, zware parfums en gesprekken die allang afgelopen hadden moeten zijn. Mensen lachten te luid, dronken te haastig, keken te hongerig naar elkaar. De lucht was dik van onuitgesproken bedoelingen.

Iedereen deed alsof hij niet alleen was. Ik geloofde ze geen seconde.

Tinder.

Het digitale equivalent van een vleeskeuring. Veeg. Filter. Veeg weer. Profielen die allemaal beweerden “avontuurlijk én serieus” te zijn, alsof dat de heilige graal van romantiek was.

Liefde. Ik geloofde daar ooit in. Toen ik nog geloofde in dingen die niet eindigen met een vertrouwensbreuk en een naam die ik liever niet meer hoorde.

Ik wilde geen liefde. Niet echt.

Ik wilde afleiding. Een korte onderbreking van de leegte — iets dat lawaai maakte in mijn hoofd zodat mijn hart eindelijk eens stil kon zijn. Maar dat zei ik tegen niemand. Al helemaal niet sinds Reuben. Mijn duim stopte halverwege een veeg.

Marshall Wolfe.

Natuurlijk heette hij zo. Alsof hij rechtstreeks uit een actiefilm was gegrepen — brede schouders, felblauwe ogen, een grijns die balanceerde tussen zelfvertrouwen en roekeloosheid. De soort blik

waarvan je weet dat hij ofwel je dag maakt... of je hele planning verwoest. Brandweerman. Natuurlijk.

Het soort man dat zegt: *“Ik regel dit wel,”* voordat hij zichzelf vrijwillig in de fik steekt. Niet mijn type. Te knap. Te zeker. Te gevaarlijk voor alles wat ik zorgvuldig weer bij elkaar heb geschraapt. Ik veegde zonder aarzelen naar links.

“Auw. Je was er snel bij.”

Mijn hele lichaam verstijfde. Dat kwam niet van mijn scherm. Het kwam van rechts. Laag. Rustig. Veel te echt. Ik voelde hem nog voor ik hem zag — een kleine verschuiving in energie, alsof de lucht ineens wist dat ze aandacht moest trekken. Langzaam draaide ik mijn hoofd.

En daar zat hij. Marshall Wolfe. In het wild. De man die ik net had weggeveegd, nu live en in 3D. Leren jas, brede schouders, handen nonchalant om een glas whisky. Zijn aanwezigheid vulde de ruimte alsof de rest van de bar even op pauze was gezet. “Pardon?” vroeg ik, knipperend alsof ik mezelf opnieuw moest opstarten.

Hij kantelde zijn hoofd, licht geamuseerd. “Live en ongematcht. Marshall Wolfe. Aangenaam.” Hij stak zijn hand uit. Serieus. Alsof dit niet de vreemdste ontmoeting van de eeuw was. Ik keek naar die hand. Naar de kleine littekens op zijn knokkels. De soort hand die dingen heeft vastgehouden die heter en gevaarlijker waren dan ik ooit zou durven.

Ik nam hem aan. Stevig. Warm. Ruw. Verdomme. “Eden Dixon,” zei ik, met mijn beste ik-ben-niet-geïmponeerd glimlach. “En ja, ik ben niet geïnteresseerd.” Zijn mond trok omhoog. Niet beledigd. Niet verbaasd. Meer geamuseerd. Alsof dit precies was wat hij had verwacht. “Duidelijk,” zei hij. “Maar je weet wat ze zeggen over eerste indrukken.”

“Dat ze meestal pijnlijk accuraat zijn?” kaatste ik terug. Hij lachte. Een echte lach — warm, laag, eerlijk.

De soort die muren scheurt zonder dat je doorhebt dat het gebeurt. “Toeval, beloof ik,” zei hij. “Maar je had perfecte timing. Alsof het script het zo wilde.”

“Je lijkt me niet het type voor een romcom,” mompelde ik.

“Je zou verbaasd zijn,” antwoordde hij, en boog iets dichter naar me toe. Zijn stem zakte naar die lage toon die voelde alsof hij hem alleen voor mij bedoelde. “Ik heb zelfs een tragisch achtergrondverhaal.”

“Tragisch én overmoedig,” zei ik droog. “Mijn favoriet.”

“Ik neem geen genoegen met nee,” zei hij met een glimlach die ergens tussen charmant en levensgevaarlijk hing. Ik trok een wenkbrauw op. “Je bént echt dat type.”

“Welk type is dat?”

“Het type dat denkt dat hij onschadelijk is omdat hij lacht.” Zijn ogen bleven op mij gericht terwijl hij een slok nam.

“En jij bent het type dat doet alsof ze onkwetsbaar is omdat ze niemand vertrouwt.” *Au*. Mijn gezicht bleef neutraal. Mijn hart niet.

Een stilte viel. Geen ongemakkelijke — een geladen. De bar vervaagde even. Het geroezemoes, de glazen, de muziek: alles werd achtergrondruis. Hij niet. Zijn aanwezigheid was... veel. Te warm. Te dichtbij. Te echt. “Dus, Eden Dixon,” zei hij uiteindelijk, “wat is jouw verhaal?”

“Mijn verhaal is niet eentje die jij gaat horen,” antwoordde ik. “Je zegt nog steeds geen ja.”

“Omdat het nog steeds nee is.” Hij leunde iets dichterbij, elleboog op de bar, schaduw over zijn gezicht. “Waarom zit je dan nog steeds hier?” Touché. Zijn woorden brandden licht na — scherp, maar niet onaangenaam. Hij had gelijk. Ik had kunnen weglopen. Maar iets aan hem hield me hier. Nieuwsgierigheid misschien. Of domheid. Of iets dat ik nog geen naam durfde te geven. Ik pakte

mijn tas, schoof mijn glas weg.

“Ik heb dingen te doen,” zei ik. “Dit was... verhelderend.”

“Verhelderend,” herhaalde hij, alsof hij het proefde.

“Dat hoor ik niet vaak na onze eerste date.”

“Dit was geen date.”

“Nog niet.” Ik draaide me om, half lachend, half geïrriteerd. “Je bent onververbeterlijk.”

“Tot ziens, Eden Dixon!” riep hij toen ik richting uitgang liep. “Ik ben die ene die geen genoeg neemt met nee!” Een paar hoofden draaiden. Ik niet. Ik duwde de deur open en stapte de frisse avondlucht in.

De stad rook naar regen en beton. Auto's gleden voorbij als fluisteringen. Mijn hart bonkte. Niet van angst. Van iets veel gevaarlijker. Nieuwsgierigheid. Ik bleef even staan, hand in mijn jaszak, telefoon nog warm in mijn palm. Zijn naam stond nog open op mijn scherm.

Marshall Wolfe.

Alsof het universum aan mijn mouw trok. *Durf nog eens te vegen.* Ik glimlachte. Half uit frustratie, half uit iets dat ik niet wilde erkennen.

Marshall Wolfe was precies het soort man dat je nachtrust, je semester én je zorgvuldig herbouwde muren kon verpesten. Het soort man dat zijn hart allang had gebroken, het weer had opgelapt, en er daarna lachend een brand in was in gerend.

Het soort man voor wie elk instinct in je schreeuwt dat je weg moet blijven — en voor wie je tóch even om kijkt als hij wegloopt. Ik stopte mijn telefoon weg en begon te lopen.

De avond was koel, helder, ruikend naar beloftes die ik niet van plan was te geloven. En diep vanbinnen wist ik al wat ik niet hardop durfde te zeggen: Dit was niet het einde.

Het was het begin van de afleiding die ik me absoluut niet kon veroorloven.

Hoofdstuk 2 - Eden

Drie dagen hield ik vol zonder aan hem te denken. Oké—gelogen. Sinds ik die bar uitliep, dacht ik minstens een dozijn keer per dag aan Marshall Wolfe. En elke keer werd het beeld irritant gedetailleerd: die grijns die net te veel wist, zijn hand rond de mijne, dat belachelijke gemak waarmee hij charmant én arrogant kon zijn zonder te struikelen over zijn eigen ego. Mannen zoals hij waren gevaarlijk. En ik was allergisch voor gevaar.

Wat waarschijnlijk verklaart waarom ik op een woensdagavond weer in Marble stond. Niet om hem te zien — serieus, doe normaal. Ik wilde gewoon... normaal. Gin. Jace. Een plek waar de stoelen kraakten, de glazen net niet glommen en niemand iets van je wilde tenzij je het zelf aanbod. Een plek waar de muren verhalen fluisterden van mensen die iets verloren waren, maar toch terugkwamen. Een plek die Reuben ooit bijna voor me had verpest, maar niet helemaal.

De deur gaf dat bekende kreungeluid toen ik hem openduwde. Binnen was het warm en dof verlicht. De geur van citroen, bier en schoonmaakmiddel hing in de lucht — herkenbaar, veilig. Een paar vaste gezichten zaten verspreid over de ruimte, elk opgeslokt door hun eigen glas, hun eigen gedachten. Een oude rockplaat speelde op halve sterkte, ergens tussen melancholie en routine in. Ik voelde iets in me zakken, alsof mijn schouders zich eindelijk herinnerden hoe ontspanning werkte.

Jace Mitchells stond achter de bar. Groot. Getatoeëerd. Onverstoorbaar. De eeuwige barman van Marble, die al drie generaties verloren zielen had voorzien van drank en droge opmerkingen. Hij poetste een glas alsof hij dat al uren deed — waarschijnlijk was dat ook zo.

“Eden,” zei hij zonder op te kijken, maar zijn mond trok iets omhoog. Hij stak een hand op, traag, vertrouwd. “Hé,” antwoordde ik, terwijl ik op mijn vaste kruk plofte. De kruk kraakte, precies zoals altijd. “Vertel me dat je gin hebt.”

“Voor jou? Altijd,” zei hij, terwijl hij de fles pakte en het glas voor me neerzette. “Ik dacht dat jij tegenwoordig te druk was met de wereld redden met moleculen.”

“Ik red mezelf van een mentale instorting,” mompelde ik. “Dat is al ingewikkeld genoeg.” Jace trok een wenkbrauw op, die ene blik waarmee hij meer zei dan woorden konden. Maar hij drong niet aan. Slimme man. Hij wist dat ik pas praatte als ik dat zelf wilde. En meestal wilde ik dat niet.

“Gaat het?” vroeg hij uiteindelijk, zijn stem zachter nu. De grotebroer-modus stond permanent aan bij hem. “Ja” Leugen. Alsof ik zou zeggen: *Mijn ex duikt nog steeds op in mijn dromen. Ik slaap alleen als ik de sloten dubbelcheck. En er is een brandweerman in mijn systeem gekropen zonder toestemming.*

Hij schoof mijn glas naar me toe, tikte er zacht tegen met zijn vinger. “Je kunt nog steeds goed liegen,” zei hij. “Beter dan huilen boven je ijsmachine.” Zijn mond trok in een grijns. “Touché, maar dat is niet iets wat je niet eerder hebt gedaan.” Ik rolde mijn ogen naar hem en nam een slok. De gin brandde vertrouwd — scherp, maar eerlijk. Een herinnering dat ik nog steeds kon ademen, ook al voelde het soms alsof ik dat was verleerd. De eerste slok was altijd een resetknop. Even stilte in het hoofd, zelfs als het maar een minuut duurde.

Op het scherm boven de bar knipperde een nieuwsitem. Brand uptown. Zwaailichten. Rook. Uniformen. Ik keek automatisch. Reflex van iemand die weet hoe snel iets fout kan gaan.

En daar — tussen het flinkerend licht en de wolken van rook — een silhouet. Niet scherp, niet dichtbij, maar ik wist het meteen. De schouders. De houding. De manier waarop hij bewoog, doelgericht en beheerst, alsof hij een deel van het vuur zelf was. Alsof mijn huid hem herkende vóór mijn hoofd dat deed.

Ik keek weg. Alsof dat genoeg was om de gedachte te wissen. En precies toen ging de deur open. Ik hoefde me niet om te draaien om te weten wie het was. Sommige mensen voel je.

Zoals je een storm voelt aankomen, nog voor de lucht donker wordt. Zoals je een brand voelt, voordat je het vuur ziet. Jace boog zich iets naar me toe. “Ziet eruit alsof je een bewonderaar hebt.”

“Zoiets.” Hij wierp me een schuine blik. “Zoiets als hoe een wasbeer de vuilnisbak kent?”

“Meer als hoe een mot weet dat hij gaat verbranden.” Een zachte, geamuseerde stem klonk achter me. “Wauw. Poëtisch.” Ik draaide me langzaam om. Voorbereid. Of dat probeerde ik. En daar stond hij. Marshall Wolfe.

Alsof hij de eigenaar was van de kamer. Zwarte polo, donkere jeans, haar nog vochtig van het douchen. Ogen te warm, houding te zeker. Er zat iets aan hem wat niet stil kon zijn, zelfs als hij geen woord zei. “Kijk eens aan,” zei hij, terwijl hij op de kruk naast me ging zitten. “De ongrijpbare Eden Dixon. Wat toevallig om jou hier te zien.”

“Het is een vrije stad,” zei ik, zonder mijn glas los te laten. “En ik was er eerst.”

“Ik stalk je niet,” zei hij, handen opgeheven in gespeelde onschuld. “Ik heb gewoon dorst.”

“Natuurlijk.” Hij bestelde een whisky. Zijn stem klonk moeiteloos — alsof hij niet behoefde te proberen om gehoord te worden. En ondertussen week zijn blik geen seconde van me.

Jace keek tussen ons in, zuchtte onhoorbaar, en besloot dat dit gesprek boven zijn salarisniveau lag. Hij verplaatste zich naar het andere eind van de bar. “Ik wist niet dat jij hier vaste klant was,” zei ik, zonder hem aan te kijken.

“Ben ik niet. Misschien word ik het wel.” “Wat een geluk voor mij.” Zijn grijns werd alleen maar erger. “Ben je altijd zo hartelijk?” “Alleen als ik in het nauw zit.” Hij lachte. Diezelfde warme, lage lach die te dicht onder mijn huid kroop. Ik voelde een onvrijwillige glimlach opkomen en haatte mezelf er meteen om. “Je bent niet mijn type,” flapte ik eruit.

“Mooi,” zei hij, glas in de lucht. “Jij de mijne ook niet.” Ik trok mijn wenkbrauw op. Hij haalde zijn schouders op. “Ik val op stille types.” “Leugenaar.”

“Misschien,” zei hij, met een halfslachtige glimlach. “Maar ik vind je leuk, Eden. En dat weet je.” Mijn hart deed dat irritante slag-overslaan-ding. Niet angst. Iets anders. Iets wat ik liever niet benoemde.

Ik draaide me weer naar de tv, alsof het beeldscherm een schild was. Maar het werkte niet. Zijn aanwezigheid voelde ik tot in mijn vingertoppen. De warmte van hem naast me. Het lichte gezoem van energie dat tussen ons in hing. “Dus,” zei hij luchtig, “één avond?” Ik draaide langzaam mijn hoofd naar hem. “Sorry, wat?” “Eén avond,” herhaalde hij. “Geen verwachtingen. Gewoon pizza. Jij kiest de toppings. Ik doe alsof ik ananas oké vind.” Ik keek hem aan alsof hij net had voorgesteld om de maan te kopen. Hij keek rustig terug.

Niet pushend. Niet manipulerend. Gewoon aanwezig.

Er zat iets in zijn blik dat ik niet kon ontwijken. Iets eerlijks, wat erger was dan alle charme bij elkaar. “Luister,” zei hij.

Hij zette zijn glas neer, draaide zich iets naar me toe.

“Ik weet dat jij niks zoekt. Ik ook niet. Maar ik praat graag met je. Ik vind het leuk om je een beetje gek te maken. En ik denk dat we een leuke avond zouden hebben. Meer niet.” Eén avond.

Geen verwachtingen. Allemaal woorden waar ik niet in geloofde.

En toch... iets in de manier waarop hij het zei — rustig, open, zonder druk — brak een kleine haarscheur in de muur waar ik al zo lang aan timmerde. Een muur van verstand, trots en zelfbescherming. Ik hoorde mezelf zeggen: “Oké.” Hij knipperde even, alsof hij niet had verwacht dat ik toe zou geven. “Oké?”

“Eén date,” herhaalde ik, met een halve glimlach. “Ik kies de pizzeria.” Zijn lach brak door — triomfantelijk en oprecht tegelijk. Hij stak zijn hand uit. “Deal.”

Ik nam hem aan. Warm. Eeltig. En deze keer deed ik niet alsof ik het niet voelde.

Zijn duim bewoog net iets over de mijne toen ik mijn hand terugtrok. Niet expres, denk ik. Maar het was genoeg. “Vrijdagavond,” zei hij. “Ik haal je op.” Ik kneep mijn ogen samen. “Je weet niet eens waar ik woon.” Zijn ogen fonkelden. “Nog niet.” En ik haatte hoe mijn hart daar iets te hard op antwoordde.

Hoofdstuk 3 - Marshall

Vrijdagavond kwam sneller dan ik wilde toegeven. Ik had de truck gepoetst alsof hij voor een showroom stond, mijn jas drie keer gecontroleerd, en langer dan gezond was naar mijn spiegel gekeken. Nergens voor nodig — het was ‘geen echte date’. Geen verwachtingen. Geen druk.

Maar Eden Dixon was geen vrouw die je met redelijkheid kon benaderen. Ze kroop onder je huid alsof ze daar altijd al had gezeten, en het enige wat je kon doen was ademen en hopen dat je hart het tempo volhield. Toen ik bij haar appartement stopte, stond ze al buiten.

Een zwarte jurk die zo eenvoudig was dat het bijna arrogant elegant werd. Haar haar in een losse knot, plukken die precies langs haar hals vielen op een manier waar geen styling tegenop kon. Armen over elkaar, houding strak, alsof ze zichzelf een vorm probeerde te geven die veilig voelde. De straatlantaarn schilderde goud over haar huid.

En voor het eerst in lange tijd dacht ik niet aan rook of as of het geluid van sirenes.

Ik dacht aan adem.

Aan leven.

“Stipt,” zei ze toen ik uitstapte. “Dat zie je niet vaak bij mannen.”

“Ik doe mijn best,” antwoordde ik, terwijl ik het portier voor haar openhield. Ze hield haar armen gekruist, maar haar ogen twinkelden heel even — een mengeling van humor en... iets zachts dat ze meteen weer verstopte. “Charmant ook nog,” zei ze. “Dat belooft wat.”

“Wil je dat ik onbeleefd ben?”

“Ligt eraan. Ben je daar beter in?”

Ik grijsde, maar liet het los. Zij stapte in alsof ze zichzelf eraan herinnerde dat dit *niet* echt was. Alsof ze elke seconde gereed stond om terug te krabbelen.

De rit begon in een stilte die meer sprak dan woorden. Niet ongemakkelijk — eerder aandachtig. De zon zakte traag tussen de gebouwen door. De lucht kleurde oranje, roze, violet; de stad leek voor een moment minder luid, minder intens. In mijn ooghoek zag ik haar kijken. Niet lang. Alsof ze per ongeluk iets probeerde te begrijpen wat ze zelf nog niet wilde herkennen. “Wat?” vroeg ik, zonder haar aan te kijken. “Niets,” zei ze, iets te snel. Maar haar mondhoek verraadde haar.

In Williamsburg hing de geur van rivier, zomer en asfalt. Mensen liepen in groepjes langs de foodtrucks. Lichtslingers hingen boven de straat als een soort zomerse sterrenhemel. Muziek van drie verschillende boxen mengde zich tot één onhandig maar levendig ritme. Ze bleef even staan, haar blik glijdend over de chaos van kleuren, geuren en bewegingen. “Waarom hier?” vroeg ze zacht. Ik stak mijn handen in mijn zakken. “Omdat ik dacht dat je dit beter zou vinden dan een saai restaurant.” Ik knikte naar de levendige straat. “Dit is echt. Mensen. Eten. Geen theater.” Ze keek naar me — en precies dan gebeurde het. Heel klein. Heel snel. Maar onmiskenbaar.

Een glinstering. Alsof iemand heel voorzichtig haar borstkas opendeed en een fractie warmte ontsnapte. “De meeste mannen vinden dit raar,” fluisterde ze. “Dan kennen die mannen jou niet.”

Haar schouders zakten een fractie, alsof het idee dat iemand haar *snapte*, zonder dat ze iets had hoeven zeggen, haar voor één seconde ontredde. Ik nam haar mee naar een kleine kraam zonder naam. Een oude Italiaan gooide deeg de lucht in alsof zwaartekracht hem persoonlijk beledigd had.

Eden bleef staan, haar ogen volgden het vliegende deeg, en er verscheen een soort rust op haar gezicht — alsof ze in die paar seconden iets van zichzelf terugvond. Toen vroeg ze: “Hebben jullie ananas?” De pizzabakker verstijfde alsof ze hem net een misdaad

had voorgesteld. Ik lachte. “Echt, Dixon? Ga je een Italiaan vragen ananas op pizza te gooien?” Ze haalde haar schouders op. “Wat is het leven zonder een beetje risico?”

“Korter,” mompelde de Italiaan, maar zijn ogen twinkelden. Toen ze haar *echte* bestelling deed, lachte hij breed, gooide extra basilicum erop en knipoogde naar mij alsof hij precies wist hoe dit afliep.

We aten aan het water. Plastic borden. Warme avondlucht. De stad klotste zachtjes tegen de rand van de kade. Eden praatte niet voorzichtig. Niet berekend. Maar open, zonder het zelf te merken. Ze vertelde over college, haar onderzoek, de roekeloze studenten die dachten dat wetenschap magie was.

Haar ogen lichtten op wanneer ze over haar vak sprak — scherp, levendig, echt.

Ik vertelde over werk. Over branden die leven leken te hebben. Over rook die anders ruikt als er plastic bij zit. Over een rookie die op de ladder verstijfde en hoe ik hem naar beneden moest praten. Ze luisterde — echt luisterde — haar hoofd iets schuin, lippen licht getuit in concentratie. “Jij houdt van gevaar,” zei ze opeens.

“Ik hou van beschermen,” antwoordde ik. Ze zweeg. Maar haar blik veranderde. Donkerder. Zachter. Alsof ze wist dat beschermen soms pijnlijker brandt dan het vuur zelf.

Haar haar werd opgepakt door de wind. Ze maakte haar knot los, wreef langs haar nek. Mijn hand wilde daarheen, instinctief, bijna automatisch. Ik deed het niet. Maar het scheelde weinig.

Later, in een warme wijnbar met donker hout en zachte lampen, koos ze zoals verwacht de hoektafel — gezicht naar de uitgang. Ik kende het. Ik voelde het. En ik respecteerte het. Ze lachte steeds vaker — een echte lach, niet die gecontroleerde glimlach die ze eerder gebruikte als wapen. Haar knie raakte de mijne. Geen van ons bewoog. “Ik heb het best naar mijn zin,” zei ze. “Ik ook.” Ze rolde met haar ogen. Maar haar wangen kleurden zachtroze. “Dus je bent niet weggelopen,” zei ik. “Nog niet.”

“Wat hou je tegen?”
“De wijn. En de pizza.”
“Niet het gezelschap?” Ze keek weg. Maar ik zag het. Een minieme, stille ja.

Buiten was de lucht koeler. Ze liep dicht naast me. Soms raakte haar schouder de mijne — per ongeluk, maar niet dat ze weg stapte. Ik liep trager. Alsof het einde van de avond iets was dat ik met beide handen tegenhield. “Nog één stop,” zei ik. “Nog één?” Haar stem droeg een mengeling van wantrouwen en iets dat gevaarlijk dicht bij verwachting kwam. “Vertrouw me.”

“Dat zeggen mannen meestal net voordat iets misgaat.”
“Dan moet ik mijn reputatie waarmaken.” Ze lachte.
En ik voelde het in mijn ribben.

De club aan het water was warm, geen rookmachines, geen chaos — alleen ritme en lichamen die bewogen op instinct.

“Niet,” zei ze. “Ik ook niet,” zei ik. “Maar bewegen kan iedereen.” Ze aarzelde. En toen knikte ze. Binnen rook het naar zomerhuid, parfum en hitte. De muziek trilde door mijn borstkas. Ik legde mijn hand op haar rug. Haar adem stakte.

Ze draaide zich naar me toe, haar hand gleed naar mijn middel. We bewogen langzaam, eenvoudig, alsof onze lichamen een taal spraken die we beiden vergeten waren maar moeiteloos terugvonden. Haar ogen gingen dicht.

Mijn handen gleden over haar rug — voorzichtig, traag, alsof ik woorden schreef die ik niet durfde uit te spreken. Toen ze opkeek, stond alles in haar open. Echt.

Breekbaar.

Gevaarlijk eerlijk.

“Dit is niet alleen chemie,” zei ik. Ze slikte. “Ik doe dit niet. Ik laat mensen niet toe.”

“Hoeft ook niet,” fluisterde ik. “Niet vanavond.” En toen kustte ze me. Zacht, warm, dringend, twijfelend — alles tegelijk.

Haar handen in mijn nek. Haar hartslag tegen mijn borst. Ik wilde haar vasthouden. Niet voor één nacht. Maar voor iets dat ik geen naam durfde te geven. Ze trok zich terug, haar voorhoofd tegen het mijne. “Alleen vannacht,” fluisterde ze. “Eén nacht,” zei ik. Maar het voelde al als een leugen.

We liepen hand in hand naar buiten. Zij lachte — een zacht, onverwacht geluid dat ik meteen wilde bewaren. Ik lachte terug, al wist ik niet precies waarom. In de auto hing een ademloze stilte. Zij draaide zich naar me toe.

“Bij jou of bij mij?” vroeg ze. Ik keek haar aan. “Bij mij.” Ze knikte. Alsof het al vaststond voordat ze het uitsprak. De stad gleed voorbij — lichtstreden, schaduwen, ramen waarin mensen hun eigen levens leefden. Ze speelde met de rand van haar jurk, haar hand op haar dij. Ik wilde die hand vasthouden. Ik deed het niet.

Tot zij het deed. Rustig. Zeker. Warm. Haar duim streek zacht over mijn huid. En ik wist — er was niets lichters aan dit gevoel. Niets tijdelijks aan deze nacht. Niets veilig aan de manier waarop ze keek.

Eden Dixon was vuur zonder waarschuwing.
En ik liep er recht op af als iemand die allang had opgegeven om zichzelf te redden.

Hoofdstuk 4 - Marshall

De rit naar mijn appartement was stil. Niet ongemakkelijk. Gewoon... geladen.

De stad gleed langs ons heen als een film die je al te vaak hebt gezien — lichten die strepen trokken langs de ramen, regenplassen die flarden neon opslokten, het zachte gejangk van een sirene ergens ver weg.

Eden zat naast me met haar gezicht naar buiten gedraaid. Haar hand lag op haar knie, vingers ritmisch tikkend alsof ze een nerveus ritme probeerde te kalmeren dat onder haar huid leefde. Ik zei niets. Soms zegt stilte meer dan woorden ooit kunnen. En zij was iemand die woorden wantrouwde.

Toch voelde ik haar aanwezigheid scherp — niet in haar blik, niet in haar stem, maar in de manier waarop ze ademde. Rustig, gecontroleerd... en toch net te bewust. Alsof elke inademing een keuze was. Er hing iets tussen ons.

Niet spanning.

Geen nervositeit.

Eerder alsof de lucht zich verdichtte sinds ze was ingestapt, zwaarder werd van alles wat niet werd uitgesproken. Toen we bij mijn gebouw stopten, keek ze eindelijk op. “Hier woon jij?” vroeg ze, haar stem zacht, bijna verrast. “Ja. Niks bijzonders,” zei ik.

Ze lachte kort — een halfslachtige, warme lach die iets in me liet verschuiven. “Je hebt geen idee hoeveel mannen dat zeggen terwijl ze precies weten dat het wél bijzonder is.” Ik antwoordde niet. Ze had gelijk.

Maar ik wilde dit moment niet vullen met iets dat te veel zou betekenen.

Buiten trok de wind kort aan haar jurk toen ze uitstapte. Binnen bleef ze net voorbij de drempel stilstaan. Haar blik gleed eerst door de ruimte — langs de bakstenen muur, de stalen balken, de minimalistische houten meubels. Alles was functioneel. Niets was versierd.

Een plek gebouwd om in te leven, niet om indruk te maken Maar haar ogen bleven hangen bij de schouw. Bij de brandweerhelm van mijn vader. Ze liep ernaartoe — langzaam, respectvol, alsof ze een heilige plek betrad zonder toestemming te vragen.

“Mooie plek,” fluisterde ze. “Dank je,” zei ik zacht. “Het is... thuis.” Ze knikte, maar raakte de helm niet aan. Haar blik rustte op de half vervaagde letters — **W. Wolfe** — en ik vroeg me af of ze begreep waarom ik dat ding nooit had opgeborgen.

Waarom wegstoppen voelde alsof ik hem opnieuw verloor. Ze liep verder, haar vingers gleden langs de rand van een boekenplank. Geen romans — handleidingen, notities, oude foto's van de kazerne. Ze bleef stilstaan bij één foto: ik, een jaar of twintig, naast mijn vader.

Allebei in uniform, allebei glimlachend alsof de wereld nog niet had geleerd hoe hard ze kon bijten. Ze raakte de foto niet aan. Maar iets verschoof in haar gezicht. Zachtheid. Begrip. Misschien herkenning. Toen draaide ze zich naar me om. “Dus... wat nu?” vroeg ze.

Ik liep naar haar toe, voelde haar aarzeling als een subtiele trilling in de lucht tussen ons. Toen tilde ik haar kin op en kuste haar. Niet voorzichtig. Stevig. Zonder haast. Ze reageerde onmiddellijk — alsof ze al uren had gewacht tot iets haar eindelijk stil kreeg. Haar handen gleden onder mijn jasje, over mijn borst, haar aanraking tegelijk teder en dringend.

Ik tilde haar op en zette haar op het aanrecht. Haar benen sloten zich om mijn heupen alsof haar lichaam het al eerder had besloten dan haar hoofd. “Marshall,” fluisterde ze, haar stem bijna brekend. “Ik doe dit meestal niet.” Ik keek haar aan, mijn hand op haar kaak. “Ik weet het.”

Ze wilde iets zeggen — waarschijnlijk een waarschuwing, een afstand, een grens — maar ik kuste haar opnieuw. Zachter. Niet om haar te overtuigen, maar om haar te vertellen dat ze niet behoefde te vechten. We bewogen richting slaapkamer, geleid door adem en instinct.

Het geluid van kleding die op de grond viel vulde de kamer.
Ze lachte kort toen haar schoen tegen een muur botste — dat echte,
ongedwongen, onverwachte lachje dat iets in mij liet smelten.

In het schemerlicht zag ik haar volledig. Haar huid warm van
binnenuit. Haar ogen donker, maar helder van verlangen. Haar adem
die mijn naam vormde zonder woorden. Ik nam mijn tijd — haar
hals, haar rug, haar heupen. Elke aanraking zorgvuldig, alsof mijn
handen een taal spraken die ik nooit eerder zo vloeiend had gebruikt.
Ze trilde onder mijn vingers.

Haar handen gleden langs mijn schouders, mijn nek, mijn rug.
Alsof ze wilde voelen of ik echt was. Ik zei haar naam — zacht,
bijna fluisterend — zodat ze wist dat ik er was. Niet alleen met mijn
lichaam.

Er was geen haast.
Geen façade.
Geen angst.
Alleen ritme, adem, huid.

En toen het piekte, begroef ze haar gezicht in mijn hals.
Haar adem snel. Mijn hart even snel. Ik hield haar vast.
Niet om haar tegen me aan te drukken, maar om niet los te laten.

De stilte die volgde was geen leegte — het was vol. Vol van iets dat
geen naam had, maar wel gewicht. Ze lag met haar hoofd op mijn
schouder, haar hand op mijn borst, alsof ze moest voelen dat ik
bestond om zichzelf te kunnen geloven. Na een tijdje zuchtte ze.
“Nou... dat was onverwacht.” Ik glimlachte. “Maar niet
ongewenst.” Ze lachte kort mee — die lage, schorre lach die klonk
alsof ze zichzelf verraste.

Toen ging ze rechtop zitten. Haar blik gleed naar de deur, naar iets
buiten deze kamer. “Marshall,” zei ze zacht. “Ik moet je iets
zeggen.” Ik ging rechtop zitten, leunend op mijn arm. “Wat is er?”
Ze keek naar de vloer toen ze sprak: “Ik blijf nooit slapen.” Ik
knikte. “Oké.” Ze keek op, haar gezicht even open.
Misschien verrast dat ik het niet moeilijker maakte. “Het is niet dat